

Jamsai

คนที่ไม่ชอบแมวอย่างเธอจะทำอย่างไร
เมื่อรู้ว่า หัวใจก็เกิดอาการหวั่นไหวกับ 'ทาสแมว' อย่างเขา

Meow!

Cat

&

You

อ่อน

รัก

จาก

หัวใจ

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

CandyCat เขียน

Hata * ทั่ว

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย Jamsai Love Series ได้ที่

www.facebook.com/jamjeedbook

Jamsai Love Series

Cat & You อ้อนรักจากหัวใจ

CandyCat เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2403-4

ภาพประกอบ ศุภรดา สงวนสิน (H a t a *)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 189 บาท

พิมพ์ที่

กระดาษกึ่งนอมนายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

ทักทาย

"เหมียว เหมียวๆ หง่าว ฉันไม่ชอบหรรอก...เธอเลี้ยงก็ได้อยู่หรรอก แต่คอยดูแลไม่ให้หมาอึบ้านฉันด้วยคะยวรวว"~~~ \^O^/ เพลงนี้มยอนั่งชมมอบให้กับ 'ไม่ด้า' นางเอกเรื่อง 'Cat & You อ่อนรักจากหัวใจ' เล่มนี้เลยจ้า ฮ่าๆ เพราะอะไรนะหรรอก ก็เธอเป็นสาวน้อยที่ไม่ค่อยชอบแมว แต่ดันต้องมาเจอกับกองทัพแมวที่เอาแต่สร้างวีรกรรมเด็ดๆ ให้เธอโมโหได้ทุกวันนะสิคะ เนี่ย ถ้ามยอนั่งเจอแมวที่แสนจนจนวายปวงนะ จะจับมันมา... กอดรัดพิดซ้ำยวหาให้มันรำคาญไปเลยคอยดูว์! (ฮ่า ทาสแมวที่แท้ทรู ก็ตีมันไม่ลงงะจื่อออ ><)

แต่แมวพวกนี้ไม่ด้าไม่ได้เป็นคนเลี้ยงนี่สิจะทำยังไงละ ก็ต้องไปคุยกับเจ้าของแมว ให้มารับผิดชอบสิ่งที่เจ้านายตัวป่วนทำไว้ซะมั่ว ทว่าเจ้าของแมวพวกนั้นดันเป็น 'มนุษย์ประหลาด' ที่เธอไม่อยากจะยุ่งเกี่ยวกับนี่สิ ปัญหานี้ไม่ด้าจะแก้ไขยังไงละทีนี้ ไปติดตามกันในเรื่องเล่มนี้ดีกว่าค่า

ด้วยไมตรีจิต

สาวน้อยมยอนั่ง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

JamSai
LOVE
Series

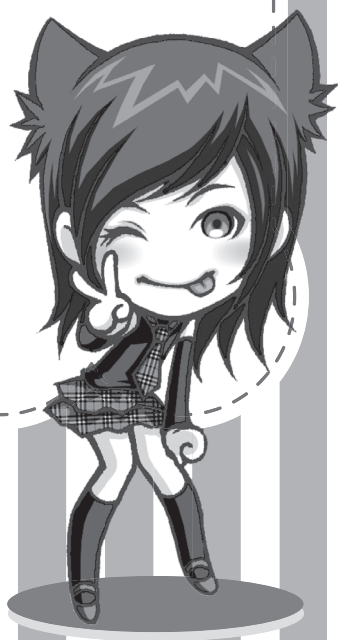
รู้จัก นักเขียน

สวัสดีค่า ได้มาทักทายในหน้านี้อีกแล้ว (กอดๆ)

เรื่องนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับน้องแมวอีกแล้ว (ความทาสแมวนี่) ที่สำคัญในเรื่องมีแมวเยอะมากด้วย (แต่ถึงไม่ใช่ทาสแมวก็อ่านได้สบายมากกก) เป็นเล่มเดียวจบแต่อยู่ในธีมของน้องสัตว์เลี้ยง Love Me, Love My Pet ค่ะ ซึ่งคราวนี้เป็นเรื่องราวของ 'เนียร์' หนูเหม็นน้ำมือนี่ถูกตั้งฉายาว่า 'มนุษย์ประหลาด' ผู้ที่ชอบเก็บแมวจรจัดมาเลี้ยงเยอะมาก จนสร้างความเดือดร้อนให้กับ 'ไมด้า' เพื่อนบ้านที่เพิ่งย้ายมาอยู่ แต่เรื่องราวจะเป็นแบบไหน จะป่วนหรือว่าจะชวนใจเต้นตึกตักคงต้องติดตามกันได้ในเล่มนะค่ะ รับประกันความมุ้งมิ้งแบบจัดเต็มจนต้องอมยิ้มอย่างแน่นอน

ติดตามและพูดคุยกันได้ที่ FB : CandyCat.writer

รักทุกคน ♥

1

มนุษย์ประหลาด

แฝดละ~

"!!"

อะ...อะอะไรเนี่ย!?

มันเป็นเช้าของวันแรกที่แย่ที่สุดเลยก็ว่าได้กับการย้ายมาอยู่บ้านเดียวกับพี่ชายอายุห่างกันสองปีแบบนี้ อะไรคือการที่ฉันแต่งตัวสวยแข่ง สวมรองเท้าผ้าใบสีขาวยี่ห้อดังที่เพิ่งหุบกระปุกหนูซื้อมาสดๆ ร้อนๆ แล้วพอเปิดประตูเดินออกจากบ้านก็ดันเหยียบสิ่งไม่พึงประสงค์อย่างเช่น...

...ซี

มองดูแล้วมันน่าจะเป็นซีแมวนะนะ

โฮรววว ฉันเผลอเหยียบมันแบบเต็มๆ เลยละ TOT

"อ๊อ เหม็นอะ นี่แอบไปกินซากหนูตายมาหรอ"

ฉันบ่นโว้ยวายกับตัวเองอย่างหัวเสีย พยายามกลั้นหายใจขณะใช้แปรงขัดๆ ถูๆ พื้นบริเวณหน้าประตูบ้านที่มีโคกนาฏกรรมเกิดขึ้น (ส่วนรองเท้าผ้าใบแสนาสงสารคู่นั้นฉันก็เอาน้ำฉีดๆ แล้วโยนแชไว้ในกะละมัง เก็บไว้

8

ชักตอนเย็นนั่นแหละ) ฮือ แะชะมัด ทำไมฉันถึงต้องมาทำอะไรแบบนี้ด้วย ปกติฉันก็รู้สึกเฉยๆ กับพวกแมวอะ ไม่ได้รัก ไม่ได้ชอบ ต่างฝ่ายต่างอยู่ไรรู้จึ้ย แต่พอเจอแบบนี้แล้วเกลียดเลยอะ เกลียดๆๆ

จนเมื่อเสร็จสิ้นภารกิจ (ที่ไม่เต็มใจทำ) ฉันก็รีบออกเดินทางไปมหา'ลัยทันที ซึ่งระหว่างทางก็มักถูกคนรอบข้างมองมาด้วยสายตาแปลกๆ แบบว่า...

มองผมฉันบ้าง...

มองชุดฉันบ้าง...

มองเท้าฉันบ้าง...

แหละ ในเมื่อฉันมีผมสีม่วงพาสเทลสุดว้าวแบบนี้ แถมยังแต่งตัวด้วยชุดที่ดูน่ารักมุ้งมิ้งแต่ดันใส่รองเท้าแตะหูนีบเก่าๆ เหมือนว่าเก็บมาจากถังขยะจึ้ย ฮือ ทำไงได้...มันเป็นรองเท้าคู่เดียวที่มีอยู่ในบ้านแล้ว ถึงจะน่าอาย แต่ก็ดีกว่าใส่รองเท้าผ้าใบที่เปอะขี้แมวนะนะ เอ้อ นึกว่าถ้าถูกอาจารย์ทักจะตีเนียนบอกว่าขาเจ็บแล้วเดินกะเผลกโช้วชะเลย

"ไม่ด้าา"

หืม? นั่นชื่อฉัน ใครเรียกฉันเอ่ย

"ทางนี่!"

หวิบ~ (' ')

เสียงนั้นดังขึ้นอีกครั้ง ฉันลากสายตาหันไปมองต้นเสียงก็เห็นว่าเป็นชายหญิงคู่หนึ่ง หรือก็คือ 'เอ๋ยเอ๋ย' สาวลูกครึ่งไทย-จีนผมสีน้ำตาลเข้มยาวประบ่า กับ 'ชิน' หนุ่มเกาหลีผมสีน้ำตาลแดง เพื่อนรักของฉันทั้งสองคนนั่นเอง "เห อะไรเนี่ย ใส่เสื้อเหมือนกันด้วย"

ฉันทักอย่างอดไม่ได้พลางมองสองคนนั้นที่เดินเข้ามาหาพอดีว่ามหา'ลัยที่เราเรียนกันอยู่ให้อิสระในเรื่องการแต่งกายอย่างเต็มที่ อยากใส่ชุดมาสคอตมาเรียนยังได้เลยนะเออ

"น่ารักมั๊ย ชินเป็นคนเลือกเลยนะ"

เอ๋ยเอ๋ยหวัระะคึกคักพลางหมุนตัวโช้วเสื้อยืดสีขาวแขนสั้นที่มีรูปหัวใจครึ่งดวง ส่วนของชินก็เป็นรูปหัวใจครึ่งดวงเช่นกัน แบบว่าพอสองคนนี้มายืนคู่กันก็จะกลายเป็นหัวใจดวงเดียว ใ้อโฮ! พอมายืนด้วยกันสามคนแบบนี้

ฉันรู้สึกเหมือนเป็นส่วนเกินชัดๆ

"มันก็น่ารักที่อยู่หอคนเดียว แต่เห็นแล้วรู้สึกหมั่นไส้อะ" ฉันแบ่ปากใส่รัวๆ คือ อันที่จริงสองคนนี้ก็เพิ่งจะตกลงปลงใจคบกันเป็นแฟนเมื่อไม่กี่วันนี่เอง เพราะงั้นช่วงนี้ก็เลยดูหวานจ๋าเกินไปเป็นพิเศษ และฉันอีกจก้า ความรู้สึกนี้คนมีคู่ไม่รู้หรอก "อยู่กับพวกเธอแล้วเบื่อ เหม็นความรัก!"

จี ขอพาลได้ปะ รู้ขั้นตอนแรกฉันไม่คู่ให้สองคนนี้คบกันเสียก็ดี!

"ฮ่าๆ งั้นเธอก็รีบมีแฟนเร็วๆ สิ" ชินพูดภาษาไทยแบบชัดเป๊ะ เนื่องจากอยู่ไทยมาเกินครึ่งชีวิต (พอกับแม่ของเขาทำธุรกิจในประเทศไทยนะ) "เมื่อวานเห็นมีคนมาขอเบอร์ด้วยไม่ใช่เหรอ ได้ให้ไปหรือเปล่า"

"ไม่อะ ไม่ได้ให้ไปหรอก" ฉันพูดพลาถอนหายใจทั้งอย่างเบื่อหน่าย "ตอนนี้ยังไม่อยากมีแฟน ขออยู่คนเดียววก่อนดีกว่า"

ได้ บอกเลยว่าจนถึงตอนนี้ฉันนะเคยมีแฟนมาหลายคนแล้ว (ไม่อยากจะคุย) แต่คบกันได้ไม่กี่เดือนสองเดือนก็เลิกกันซะงั้น เอ้อ คิดแล้วมันน่าเศร้าชะมัด ฉันมักเป็นฝ่ายถูกบอกเลิกก่อนตลอดเลย คือ...พวกอดีตแฟนเฮงซวยทั้งหลายมักพูดกันว่าฉันมีนิสัยไม่เข้ากับหน้าตาจ๋า หรือไม่ก็...ฉันไม่มีความเป็นผู้หญิงเลยสักนิด อยู่ด้วยแล้วรู้สึกอายนะ บลาๆ เพราะงั้นก่อนจากกันฉันก็จัดการต่อยเข้าบ้านตาคนพวกนั้นไปคนละหนึ่งหมัดเพื่อแลกกับเวลาที่เสียไปซะเลย ฮึบ เอาเป็นว่าถึงฉันจะเคยคบกับผู้ชายมาหลายคนแล้วก็จริง แต่ก็ไม่เคยทำอะไรนอกกรอบนอกทางเลยจ้ะ มากสุดนี้แค่จับมือเอง (นี่ฉันยังครองเวอร์จินคิสอยู่เลยนะเธอ T3T)

"ยังงี้ก็ขอให้แก่ได้เจอคนที่ถูกใจไวๆ ละ" เอ้ยเอ้ยพูดพลาถอนมือมาลูบไหล่ฉันอย่างให้กำลังใจ จากนั้นก็เพิ่งสังเกตเห็นร่องเท้าที่ฉันใส่มา "เดี๋ยวนะอะไรเข้าสิงแกถึงได้ใส่รองเท้าแบบนี้มาเรียนเนี่ย"

"แหะๆ พอดีเมื่อเช้ามืดเรื่องเกิดขึ้นนิดหน่อยนะ" ฉันหัวเราะแห้งๆ แล้วจัดการเล่าเรื่องที่ตัวเองเหยียบกองระเบิดใต้เอ้ยเอ้ยกับชินฟังด้วยความคับแค้นใจ "คิดแล้วมันน่าโมโหชะมัด! นี่ฉันก็รู้เหมือนกันว่าเป็นแมวจรจัดหรือว่าเป็นแมวจากบ้านไหน"

"ฮ่าๆๆ งั้นทีหลังก่อนออกจากบ้านก็ระวังหน่อยสิ" เอ้ยเอ้ยข้าก้าก

10

"โชคร้ายแต่เข้าแบบนี้อาจมีโชคติดอยู่ก็ได้" ชินสมทบ

"ถ้าจะโชคดีแล้วต้องเจอแบบนี้ก่อนก็ไม่ไหวอะ" ฉันทุดอย่างแข็งๆ ก่อน
ก้มมองตัวเลขบอกเวลาในจอมือถือ "ใกล้ถึงเวลาเรียนแล้ว ไปห้องเรียน
กันเหอะ"

"อ้อ ไปสิ"

แล้วเราสามคนก็เดินไปห้องเรียนกัน พออาจารย์เข้าสอนฉันก็นั่งเรียน
อย่างง่วงๆ เปื่อยๆ จนจบคลาส จากนั้นก็พักเที่ยง กินข้าว กินขนม นั่งมอง
เอื่อยเอื่อยกับชินมั่งมึงด้วยความอิจฉา พอหมดเวลาพักก็ไปเข้าเรียนวิชาถัดไป
ทุกอย่างดำเนินไปอย่างเรื่อยๆ เอื่อยๆ เอื่อยๆ ไม่มีอะไรน่าตื่นเต้นเลย
สักนิด

และมันก็เป็นแบบนี้ทุกวัน...

น่าเบื่อ

มาก

มากกก

หลังเลิกเรียน...

[อยู่กับพี่ไมโลเป็นยังไงบ้างลูก สบายดีไหม]

"สบายดีมากเลยคะ พี่ไมโลดูแลหนูเป็นอย่างดีเลย"

ฉันทุดด้วยเสียงแสนสดใสว่าเงิ อันที่จริงพี่ 'ไมโล' พี่ชายแท้ๆ ของฉัน
ก็ไม่ได้อยู่บ้านสักหน่อย หนูเลยจำ เก็บข้าวของย้ายไปอยู่คอนโดฯเดียวกับ
แฟนสาวของตัวเองก่อนหน้านี้ที่ฉันจะย้ายมาอยู่แล้ว ที่ยังเช่าบ้านทิ้งไว้ก็เพื่อ
กันเวลาพอกับแม่มาหาเท่านั้นแหละ อ้อ และฉันก็ถูกพี่ไมโลสั่งห้ามไม่ให้
บอกเรื่องนี้กับพ่อแม่อีกด้วย แม้จะหมั่นไล่พี่บ้านั้นแต่ฉันก็ไม่คิดจะบอกหรือ
ได้อยู่บ้านคนเดียวแบบนี่ดีจะตาย ฮึๆ

[เป็นแบบนี้ก็ดีแล้ว แม่กับพ่อจะได้หายห่วง แฮ็]

แม่ของฉันทอนหายใจออกมายาวยืด เธอเป็นว่าสาเหตุที่ฉันต้อง
ย้ายมาอยู่บ้านเช่าของพี่ไมโลแบบนี้ก็เพราะพอกับแม่ต้องกลับไปดูแลกิจการ
สวนกล้วยของยายกับตาที่ต่างจังหวัดแทนเนื่องจากทั้งคู่แก่มาแล้ว และ

เพราะเป็นห่วงฉันก็เลยให้ฉันย้ายไปอยู่กับพี่โมลิที่เช่าบ้านอยู่ใกล้มหา'ลัย
ของตัวเอง (พี่ฉันเป็นผู้ชายไง พ่อแม่เลยปล่อยอิสระ ส่วนลูกผู้หญิงอย่างฉัน
หมดสิทธิ์จ้า) ดังนั้นฉันก็ต้องย้ายจากบ้านที่เคยอยู่แถวๆ ซานเมืองเพื่อมาอยู่
บ้านเช่าของพี่โมลิบริเวณใจกลางกรุงเทพฯ แม้ว่าเราจะเรียนคนละมหา'ลัย
กันแต่ฉันก็รู้สึกเดินทางสะดวกสบายกว่าเดิมเยอะ จากเดิมที่จะต้องแหงซัตา
ตื่นออกจากบ้านแต่เช้ามืดเพื่อนั่งรถเมล์ ข้ามเรือ ขึ้นรถไฟฟ้า ฟันฝ่าฝูงชนที่
แออัดเพื่อไปให้ถึงมหา'ลัยก่อนเก้าโมงเช้า แต่ตอนนี้แค่นั่งรถไฟฟ้าอย่างเดียว
ก็ถึงละ ชีวิตดี๊ดี ไม่ลำบากมากกก

[แล้วลูกลืมส้อมกลับมาเหมือนเดิมหรือยัง]

หะอู๋ย

[รู้หรือเปล่าว่าตากับยายบ่นกันมากแค่ไหนที่แม่เล่าเรื่องส้อมของลูก
ให้ฟังนะ]

"อ้อ มันเป็นแพชั่นนะแม่ แล้วตอนนี้หนูก็ยอมผด้อมเหมือนเดิมแล้ว
ด้วย ฮ่าๆ"

แน่นอนว่าฉันโกหก แงงง นิสัยไม่ดีเนอะ ส้อมของฉันยังเป็นสีม่วง
พาสเทลพริ้งพริ้งอยู่เลย อุตส่าห์ลงทุนยอมควักกระเป๋าเข้าร้านทำผมเพื่อ
กัดส้อมทั้งที จะให้ยอมคืนก็น่าเสียดายแย่

[ดีๆ แล้วอย่าไปแอบย้อมอีกล่ะ]

"รับทราบฮะ"

ตอบพร้อมแอบเอานิ้วไขว้หลัง ฮึๆ ส่วนสาเหตุที่ฉันทำส้อมแบบนี้ก็
เพราะไปติดการดูหนังน้อยโหน่งเนี่ยแหละ น่ารำกอก แม้ใจจริงจะอยากทำผม
สีสวยรุ้งก็เถอะ แต่มันออกจะเด่นเกินไป แกมร้านทำผมที่ฉันไปทำสีมาก็ทำ
ไม่ได้ด้วยเพราะฝีมือไม่ถึง

[จันแค้นแหละ เดียวแม่จะไปช่วยพ่อคุณงานตัดกล้วยในสวนสักหน่อย]

"คะๆ จันฝากบอกพ่อว่าหนูคิดถึงด้วยนะ"

[ชิ ฝากบอกแต่พ่อหรือไง]

"โอ๊ะ จันฝากบอกแม่ด้วย ยายด้วย ตาด้วย ทุกคนเลย ว่าหนูคิดถึง
มากมากกก"

12

ฉันลากเสียงยาวจนแม่หัวเราะร่วนก่อนกดวางสายไป อืย ดูลิ...ลงจากรถไฟฟ้าแล้วเดินคุยโทรศัพท์แป๊บเดียวก็ถึงบ้านละ ฉันใช้กุญแจไขเปิดประตูรั้วก่อนจะกระโดดตื๊ดตื๊ดเข้าไปด้านในโดยไม่ลืมนที่จะล็อกประตูเพื่อความปลอดภัยสำหรับการอยู่คนเดียว แม้สภาพหน้าตาของฉันจะดูน่ารักดังตึกตาแต่แท้จริงแล้วฉันคือหญิงแกร่งสุดๆ มือหนักไม่พอฟลังยังเหลือล้นวิชาศิลปะการป้องกันตัวนี่เรียนมาหมดแล้วแทบทุกอย่าง บอกเลยว่าฉันไม่ใช่คนที่จะยอมถูกรังแกได้ง่ายๆ เอาเป็นว่านิสัยของฉันมันตรงข้ามกับรูปลักษณ์ภายนอกแบบสุดขีด สวยและดีพร้อมอะไรเจ๊ยยไม่ใช่ฉันแน่นอน ต้องสวยและบ้าเนี่ยแหละถึงจะเหมาะสม จำได้ว่าแฟนคนล่าสุดเนี่ยเจอฉันปล่อยลมไสนิดหน่อยยังไม่ทันหายเหม็นมันก็บอกเลิกฉันเลยจ้า เอ้อ ความรักข้างเปราะบางยิ่งนักผู้ชายเฮงซวยที่มองกันแค่รูปลักษณ์ภายนอกแบบนี้ล่ะไม่ขอพบเจออีกแล้วลาขาด! บ๊ายบาย

ฟีบ~

ฉันคิดอย่างซุ่นเคื่องพร้อมสะบัดบ๊อบใส่รั้วบ้านตัวเอง

กึก

"!!"

เหวอ ทว่าจังหวะที่กำลังจะก้าวขาเดินไปหาประตูบ้าน สายตาของฉันก็ประสานเข้ากับดวงตาคู่หนึ่งที่มีสีเหลืองนวลล้วน แดงมันยังจ้องเขม็งมองฉันอย่างไม่เป็นมิตร

"(˘˘)"

มะ...แมวจั่นเหรอ!?

บ้าเอ๊ย ตกใจหมดเลย ฉันผ่นลมหายใจออกมาดังพรี๊ด ไซ้ มันเป็นแมว! แมวสีส้มตัวอ้วนกลมขนพองกำลังคาบอะไรบางอย่างและยืนจังก้าอยู่บริเวณหน้าประตูบ้าน (ดีไม่ตีมันยังอาจเป็นเจ้าของกองระเบิดที่ฉันเผลอเหยียบไปเมื่อเช้าด้วย!) แต่เออ...สิ่งที่มันคาบอยู่ในปากทำไมดูคุ้นๆ จังหว่า ไหนขอลองขยี้ตาเพ่งมองหน่อยสิ

หืมมม มันเป็นสีเหลืองแะ...

เป็นลายกล้วยไข่เห่ยๆ ด้วย...

เหมือนกับ...

ทางเกวียนที่ฉันตากไว้หลังบ้านเมื่อเช้า...

เอ๊ะ เอ่อ... แวกกก = [] = ไม่ผิดแน่! แมวบ้านนั้นกำลังคาบทางเกวียนของ
ฉันอยู่ แล้วมันก็ยัง...

พื๊วว~

วิ่งไปตะกายกำแพงแล้วกระโดดข้ามฟากออกไปเลยจ้า

"เฮ้ยๆ ไล่แมวหัวขโมย! เอาทางเกวียนของฉันคืนมานะเพียย"

ทักๆ

ฉันร้องตะโกนโวยวายและรีบวิ่งตามไปด้วยความตกตื่น สะโงกหน้า
มองข้ามรั้วปูนที่สูงเลยไหล่มาหน่อยก็เห็นแมวสีส้มตัวนั้นวิ่งผลุบหายเข้าไป
ทางช่องประตูแมวของบ้านผีสิง (ฉันคิดเองเออเองนะนะว่ามันเป็นบ้านผีสิง
ก็ดูสภาพตัวบ้านและบริเวณรอบๆ สิ ทั้งเก่าแก่มยังมีแต่ต้นหญ้าขึ้นอย่าง
ไร้การดูแล) โดยทิ้งของกลางกองแหมะไว้บริเวณหน้าประตูนั้นแหละ
ขออ้ออีกครั้ง!

ฉันเกลียดแมววว

กรีซซซ อยากฟันไฟ แล้วฉันควรทำไงดี ถึงมันจะเป็นทางเกวียนลาย
เหี้ยๆ ขอบยางก็เริ่มหมดประสิทธิภาพ แต่ฉันก็ชอบนะ ใส่แล้วโล่งเย็นสบาย
จะตาย อีกอย่างจะปล่อยทิ้งไว้ตรงนั้นก็ดูน่าเกลียดยิ่งงไม่รู้

เอาไงดี...

ขวิ๊บบ ('') ('')

ฉันเริ่มหันมองซ้ายขวา 'ไม่รู้ที่บ้านผีสิงหลังนี้จะมีผีหรือคนอาศัยอยู่
กันแน่ ถ้าเป็นผีฉันก็ไม่กลัวหรอกนะ แต่ถ้าเป็นคนเนี่ยสิ ฉันอาจถูกแจ้งจับ
ข้อหาบุกรุกก็เป็นได้ อืมมม มองดูแล้วประตูหน้าต่างก็ปิดสนิทแน่นหนาดี
เขาเป็นว่าฉันรีบป็นเข้าไปเก็บทางเกวียนของตัวเองดีกว่า

พื๊วว~

พอคิดแบบนั้นฉันก็ไม่รอช้ารีบวิ่งปืดไปหยิบเก้าอี้มาใช้เป็นแท่นปีน
สืบบบ ฉันขึ้นไปยืนอยู่บนเก้าอี้ เมื่อตั้งหลักได้แล้วก็ยกขาข้างหนึ่งข้ามไป
อีกฝั่งและนั่งคร่อมอยู่บนรั้ว ทว่าจังหวะที่กำลังจะเอื้อมมือลงไปหยิบเก้าอี้โยน

14

ไปไว้อีกฝั่งเพื่อใช้ตอนขากลับ...

แอด~

จู่ๆ ประตูบ้านที่แมวสีส้มมุดผ่านเข้าไปทางประตูแมวก็ถูกเปิดออก!

"!!"

ผ่าง! คุณหลอกดาว นึกว่าจะไม่มีใครอยู่ซะอีก ฉันนั่งตกใจจนแทบ
หงายหลังตกหัว โชคดีที่เกาะไว้ได้ทัน และฉัน...กรี๊ด ฉันควรลงไปจากรั้วเดี๋ยวนี้!

บัดนาว TOT

ก็

อ้าวเฮ้ย ชะ...ขาทางเก่งเกี่ยวติดกับอะไรก็ไม่รู้อะ

ก็ๆ

เวร ไม่ออกด้วย ไม่ว่าฉันจะออกแรงดึงมากเท่าไรก็ไม่ยอมหลุด
แถมไอ้ที่เกี่ยวข้องขาทางเก่งฉันไว้ก็ยังแทงทะลุเข้ามาซุกกับเนื้อด้านในจน
เจ็บแสบ แว๊กกก ไม่เอาแล้ว ฉันไม่ต้องการขาทางเก่งในบ้านฉันแล้ว ฉันต้อง
ลงไปจากรั้วเดี๋ยวนี้ ช่วยด้วยยย

เมื่อลงไปไม่ได้ฉันก็หมอบราบไปกับรั้วและเกาะนิ่งเสมือนว่าตัวเองได้
แปลงร่างเป็นจิ้งจก...จิ้งจกที่มีผมสีม่วงเด่นสง่านะเนะ TOT ฮือออ ถึงสีผมฉัน
จะเด่น แต่ถ้าเขาไม่หันมาทางนี้ก็คงจะไม่เห็นหรอก เพราะฉันถึงภาวนา
ในใจขอให้ผี เข้ย ผู้ชายคนที่เดินออกมาจากบ้านในลักษณะมีนุ่งๆ เหมือน
เพ็งตื่นนอนนั้นจะไม่หันมา ขึ้นโตนเห็นจะต้องถูกเข้าใจผิดคิดว่าเป็นขโมย
แน่นอน

ตึกตึกๆ

โอ้ย หัวใจจะวาย อย่าหันมาทางนี้นะ...

อายนะ พลีสสส...

หมับ~

เฮ้ย ผู้ชายคนนั้นไม่ได้หันมาทางฉันก็จริง แต่ว่า...เขาก็กำลังหยิบกางเกงใน
ที่พื้นขึ้นมาอะ เอ่อ ฮัลโหลลล จะหยิบทำไม หยิบเพื่ออะไร แถมยังจับกาง
คลี่ดูอีกด้วย โรคจิตเหรออ

ขว๊บ~

และอีตารอคจินั่นก็หันมาสบตาดันร่าวกับมีญาณวิเศษซะงั้น

"!!"

อ้อโนวว เมื่อก็ฉันแค่คิดในใจหรือเปล่าวะ ยังไม่ได้ทำเสียงดังอะไรเลย
เพราะจันจู่ๆ เขาจะหันมาสบตากับฉันแบบนี้ไม่ได้ดี TOT

"..."

ผู้ชายคนนั้นมองฉันด้วยท่าทางตกใจเล็กน้อย แต่เพียงแวบเดียวก็
ตึงเฉยเหมือนเดิม เขาสูงสักราวๆ ร้อยแปดสิบเซนติ มีเส้นผมสีดำดูยุ่งเหยิง
ยาวประบ่าแกมยังปรกหน้าจนมองแทบไม่เห็นลูกตา ผิวขาวมาก แต่ไม่ได้
ขาวแบบวังวนบนจะขาวซีดเหมือนผิวจืดจางต่างหาก หยียยย น่ากลัวชะมัด
บอกเลยว่าถ้าได้เจอตอนกลางคืนฉันคงคิดว่าเขาเป็นผีแน่ๆ

แต่เฮ้...ทำไมฉันถึงรู้สึกคุ้นหน้าคุ้นตาเหมือนนี่เสียเหลือเกิน มันเหมือนกับ
ว่าฉันจะเคยเจอเขาที่ไหนสักแห่ง...

ขอเวลานึกแป๊บ

...

...

เฮียยย จำได้ละ ก็อีตา 'เนียร์' ไง! O_O

พอรู้ว่าเป็นใครฉันก็เบิกตากว้างจ้องมองชายหนุ่มที่สวมเสื้อู้ด
สีดำสพายกระเป๋าเป้เหมือนเตรียมตัวออกไปไหนสักแห่งด้วยความตะลึง
พรีงเพริด

หนึ่งคือ...เราอยู่ปีเดียวกัน

สองคือ...ฉันกับเขามีวิชาที่ต้องเรียนร่วมคลาสกันอยู่บ่อยๆ

สามคือ...เราไม่เคยคุยกันเลยสักครั้ง

สี่คือ...เขาเป็นผู้ชายที่ถูกเอ่ยเอ่ยตั้งฉายาให้ว่า 'มนุษย์ประหลาด'

ห้าคือ...ฉันเองก็คิดแบบนั้น

เขาเป็นผู้ชายที่ดูเหมือนผี ชอบทำตัวอีนๆ มึนๆ ตลอดเวลา แกมยังมึ
โลกส่วนตัวสูงมากกก ฉันมักเห็นเขาอยู่คนเดียว กินข้าวคนเดียว ทำรายงาน
กลุ่มคนเดียว (นี่ถ้าเห็นเขาพูดคนเดียวฉันคงคิดว่าเขาเป็นบ้าแน่นอน) ฉัน
ไม่เคยเห็นเขายิ้ม ไม่เคยคิดจะเข้าไปคุยกับเขา แต่ว่าตอนปีหนึ่ง (ตอนนั้นฉัน

16

อยู่ปี่สองละ) เอ้ยเอ้ยเคยใจดีชวนเขาคุยเพราะสงสัยสารเห็นว่าอยู่คนเดียว
ซึ่งผลตอบรับก็คือ...

'เราชื่อเอ้ยเอ้ยนะ นายมีกลุ่มหรือยัง'

'...'

เจียบ

'ถ้านายไม่มีเพื่อนก็มาอยู่กับพวกเราได้นะ'

'...'

ยังคงเจียบกริบ

ไม่ว่าเพื่อนของฉันจะพูดอะไรไปเขาก็ดูเมินเฉยรากับคำพูดเหล่านั้น
เป็นอากาศธาตุ เป็นวิญญาณล่องลอย เป็นลมเย็นๆ จากเครื่องปรับอากาศที่
ทำให้เขาผล็อยหลับไปในที่สุด และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาเขาก็ถูกเอ้ยเอ้ยเหม็น
ขี้หน้าจนตั้งฉายาอะไรแบบนั้นให้

'มนุษย์ประหลาด'

ไซ้ นั่นเขาแหละ...

อีตาเนียร์คนนี้!

"..."

"..."

เราสองคนจ้องมองกันและกันอย่างเจียบๆ ในขณะที่ฉันยังหมอบอยู่
ในท่าเกาะหัวเหมือนจิ้งจก แบบว่าขาข้างหนึ่งยังอยู่ฝั่งบ้านตัวเอง แต่อีกข้าง
ข้ามไปอยู่ฝั่งทางบ้านอีตามนุษย์ประหลาด

ถามว่าอายปะ...

บอกเลยว่าโคตรๆ TOT

"คะ...คือว่า" เมื่อเห็นว่าอีตามนุษย์ประหลาดเอาแต่ยืนมองเจียบๆ ฉัน
จึงเป็นฝ่ายเปิดปากพูดก่อน ยังไงฉันก็ไม่อยากถูกเข้าใจผิดว่าเป็นหัวขโมยหรือ
ผู้หญิงโรคจิตที่คิดจะป่วนรั้วเข้าบ้านผู้ชายหรออะ "แมวสี่สั้ม"

"..."

"มันเข้ามาในบ้านฉันแล้วก็คาบ..."

"สิ่งนี้สินะ"

อีตามนุษย์ประหลาดพูดแทรกด้วยน้ำเสียงเรียบเฉยมากจ้า แถมยังเดินคุ่มๆ เข้ามาหาและส่งของกลางที่อยู่ในมือให้ฉันซะงั้น ถึงจะยังงงๆ แต่ฉันก็รีบเก็บของชิ้นนั้นกลับมามีอย่างรวดเร็วจ้า อ้อ อายจนตัวจะแตกแล้วเนี่ย แม้อยากจะหวังให้อีกฝ่ายจำฉันไม่ได้ แต่คือ...สับสนฉันนี่ใจจ๋า ในมหา'ลัยดันมีคนคนเดียวที่ทำได้แบบนั้น ใครเห็นแล้วจำฉันไม่ได้คงตาบอดสีอะ

วับ~

อ้าว พอเสร็จสิ้นการคืนของ อีตามนุษย์ประหลาดก็หมุนตัวเดินออกไปหน้าตาเฉย เฮ้ย ฉันทั้งอะ อย่างน้อยเขาคควรพูดอะไรบ้างสิ จะประหลาดสมกับฉายาเกินไปแล้วว

แต่เอ๊ะ เดียวก่อนนะ

ตอนนี้ฉันยังติดอยู่บนรั้วนี้หว่า ดังนั้นเขาจะเดินออกไปแบบนี้ไม่ได้ดิ =O=;

"นาย!" ฉันรีบตะโกนเรียกเสียงดังขณะที่อีตามนุษย์ประหลาดกำลังจะเปิดประตูรั้วบ้านออกไป มันทำให้เขาหยุดชะงักและหันมามองด้วยท่าทีนิ่งเฉยเหมือนเดิมไม่เคยเปลี่ยน "อะ...ฉันลงไปไม่ได้"

"..."

"ซากางเกงมันติดกับอะไรไม่รู้"

ฉันอธิบายด้วยการสารภาพความจริงเพราะไม่รู้จะปิดบังไปทำไม นั่งอยู่ท่าเดิมนานๆ ก็ทำเอาเมื่อยไปหมดแล้วเนี่ย และพอได้ฟังเหตุผลของฉันที่ยังคงเกาะรั้วเป็นจิ้งจกแบบนี้อีตามนุษย์ประหลาดก็...

"..."

ยีนนิ่ง

มองหน้าฉันอย่างเงิบๆ

เอ่อ...หรือว่าอยู่ไกลเกินไปจะได้ยิน?

"ฉันลงจากรั้วไม่ได้!" ฉันพูดเสียงดังกว่าเดิม "ซากางเกงมันติดกับอะไรก็ไม่รู้!"

"..."

ว้ายย หนูนั่งหรือไง ทำไมถึงยังนั่งอยู่อีกเล่า ฉันเริ่มโมโหแล้วนะ กร๊ากซซซ

18

"นายควร..."

"เธออยากให้ฉันช่วย?"

อู๊ป ฉันที่กำลังจะตะโกนโวยวายถึงกับชะงักเมื่อได้ยินตามนุษย์ประหลาดพูดขึ้นด้วยเสียงนิ่งเฉยอย่างไม่แสดงความรู้สึกยินดียินร้ายอะไร พอฉันพยักหน้าเขาก็เดินฉับๆ เข้ามาใกล้ก่อนจะยื่นมือมาจับขาของฉันและ...

แควก!

ดึงออกจากอะไรสักอย่างที่เกี่ยวข้องติดอยู่กับขาทางเก่งอย่างแรง ฉันนั่งแทบน้ำตาเล็ดเพราะดูเหมือนว่ามันจะหลุดเนื้อขาฉันด้วย TOT

"ออกละ"

อีกตามนุษย์ประหลาดพูดพิมพ์เบาๆ กับผลงานที่ตัวเองทำโดยไม่สนใจสีหน้าของฉันเลยสักนิด แถมเขายังตัดบทด้วยการ...

ขว๊ป~

หมุนตัวเดินออกไปหน้าตาเฉย

แกร๊ก

เปิดประตูรั้วเดินออกไปแล้วด้วย

ไปแล้ว...ไปลับ...

ไม่หันกลับมามองฉันเลยแม้แต่นิดเดียว

และฉัน...

เกลียดแมว!

เกลียดอีกตามนุษย์ประหลาด!

เกลียดดดดดดด!! TOT

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624034.html>